

Folketingets Erhvervsudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. 2021-14230
Den 20. oktober 2021

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 2 (ERU alm. del) stillet 6. oktober efter ønske fra Lisbeth Bech-Nielsen (SF).

Spørgsmål nr. 2

”EU drøfter lige nu forslag til fremtidig regulering af platforme og online markedspladser i forhandlingerne om Digital Services Act (DSA).

Ministeren bedes svare på:

- a) om en vedtagelse af forslaget vil betyde, at danske og europæiske netbutikker med leverandører fra tredjelande, som i dag opererer som importører af varer fra 3. lande efter miljø- og/eller kemikalielovgivningen, kan lave deres netbutik om til en onlinemarkedsplads, hvor de giver deres leverandører i 3. lande adgang til at indgå aftaler direkte med de danske og europæiske forbrugere?
- b) om den beskrevne omlægning af forretningsmodel vil betyde, at de pågældende erhvervsdrivende vil slippe for de importørpligter, de har i dag?
- c) hvilke forpligtelser en importør typisk har efter miljø- og/eller kemikalielovgivningen i relation til produkter fra tredjelande?”

Svar

a) Miljø- og kemikalielovgivningen hindrer ikke, at netbutikker ændres til onlinemarkedspladser. Regeringen arbejder i regi af DSA'en for, at der altid skal være en aktør at stille til ansvar, når en europæiske forbruger køber et produkt på en onlinemarkedsplads, således at erhvervsdrivende har lige vilkår, og så der derved ikke skabes incitament til, at netbutikker laves om til onlinemarkedspladser.

b) I miljø- og kemikalielovgivningen afhænger definitionen af en importør af den specifikke lovgivning. For de såkaldte produktlovgivninger som f.eks. kosmetikforordningen og legetøjsdirektivet defineres en importør typisk som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i EU, og som bringer et produkt i omsætning i EU, hvilket indebærer, at kun erhvervsdrivende kan anses for importører. For EU's generelle kemikalielovgivning (REACH-forordningen) og EU's lovgivning vedrørende klassificering og mærkning af kemikalier (CLP-forordningen) gælder derimod, at importøren er enhver, der er ansvarlig for import, herunder også forbrugere/ikke-erhvervsdrivende.

Når forbrugere handler på onlinemarkedspladser indgås aftalen om køb i mange tilfælde direkte med leverandører i tredjelande, og produktet leveres direkte fra leverandøren til forbrugeren i EU. Det betyder, at der typisk ikke er en erhvervsdrivende importør. Udfordringen i denne situation er, at der i mange tilfælde ikke er en erhvervsdrivende i EU, som er ansvarlig for at sikre, at produktet overholder lovgivningen.

c) En importør har i henhold til miljø- og kemikalielovgivningen typisk ansvar for at sikre, at produkter overholder lovgivningen, før de kan markedsføres i EU. Derudover vil importører som

udgangspunkt også være underlagt forpligtelser ved import af produkter, der er omfattet af en producentansvarsordning. De nærmere forpligtelser afhænger af den enkelte producentansvarsordning og vil ud over registrerings- og oplysningsforpligtelser bestå i finansielle og organisatoriske forpligtelser forbundet med affaldshåndteringen af produktet. Typisk er der i miljø- og kemikalielovgivningen også mulighed for (men ikke pligt til), at en fabrikant/producent, etableret uden for EU, udpeger en fysisk eller juridisk person i EU til at varetage dennes forpligtelser helt eller delvist. For kosmetik gælder særligt, at et produkt kun må markedsføres i EU, hvis der er udpeget en ansvarlig person i EU for det pågældende produkt, hvilket som udgangspunkt stiller forbrugerne bedre. Selv for kosmetik er der dog den udfordring, at forpligtelsen til at udpege en ansvarlig person ikke altid overholdes, og at det pt. er vanskeligt at håndhæve manglende overholdelse af denne forpligtelse.

Lea Wermelin

/

Henrik Søren Larsen